

N:o 119.

Af herr **J. E. Behmer**, i fråga om tullbehandlingen af »säckar, tydligen brukade och slitna».

År 1895 väcktes af herr *Ekdahl* i Första och *P. Nilsson* i Tönnersa i Andra Kammaren motion om:

att rubriken säckar, tydligen brukade och slitna »fria» måtte utgå ur tulltaxan och att dylika säckar må underkastas samma tullsats som gäller för nya,

samt att § 9 mom. 2 af de vid gällande tulltaxa fogade »Under rättelser om hvad vid taxans tillämpning iakttagas bör», i hvilken paragraf, under iakttagande af vissa der meddelade bestämmelser, medgifves restitution af 10 öre per kilogram af tullmedlen för väfnader, då juteväfnad, tillverkad i utlandet, användes till emballage vid utförseln sjöledes från stapelstad till utrikes ort, äfvenledes måtte utgå.

Denna motion stöddes på följande här i korthet sammanfattade grunder:

Vid det skydd för den inhemska industrien som, tack vare 1888 års tullsystem, kommit så många industrigrenar till godo, och som äfven resulterat i uppblomstring af en stor del af de gamla och uppvaknande af flere nya industrier i vårt land, till gagn icke blott för det inhemska kapitalet utan äfven för den svenska arbetarebefolkningen, fick visserligen äfven juteindustrien ett skydd, en tullsats af 10 öre per kilo, som gjort att den från att förut i vårt land endast ha kunnat föra ett tynande lif som bihang till textilindustri af annan art vid 1, — säger en — fabrik

kunnat bringas derhän att bli en sjelfständig svensk industri, som redan då — 1895 — gaf bröd åt en arbetarebefolkning af cirka 5,000 personer och sysselsatte tre fabriker med en omsättningsquantitet af 13 $\frac{1}{4}$ millioner meter, uppskattade till ett värde af tre millioner kronor per år. Men det skydd som lemnats blef dock icke tillfyllestgörande, den lucka, som fans genom den fria importen af synbart begagnade säckar och af restitution för juteväf, använd för emballage till utrikes ort, medförde tvärtom redan då risk för hela den nyuppblomstrande industriens framtid.

Den gjorde det af följande skäl:

En vigtig del af juteindustrien var just tillverkande af emballage, enkannerligen af säckar, men på grund af tullfriheten å begagnade säckar och tullrestitutionen för emballage till utrikes ort kunde denna del af tillverkningen, som borde vara den väsentliga efter industriens natur, här icke drifvas som den borde. Sedan industrien besegrat den utländska konkurrensen på de af tullskyddet omgärdade områdena hotades den af tillbakagång genom att öfverflyglas af den på det icke skyddade fältet.

Importen af brukade säckar steg så, att då den 1892 uppgick till ett värde af 120,963 så uppgick den 1893 till ett värde af 263,642 kronor. Denna import hade under endast ett års tid — 1893 — motsvarat en minskning i den inhemska tillverkningen af nära 2 $\frac{1}{2}$ millioner meter, en tillverkning som skulle ha kunnat skaffa bröd åt ytterligare flere hundra arbetare.

Till dessa skäl tillade motionen också ett par andra som visar, att denna tullfria import af synbart begagnade säckar äfven i andra afseenden var skadlig och förderflig.

Den var demoraliserande, ty på grund af inpackningen i pressade balar gjorde den det för tullpersonalen svårt och tidsödande att undersöka om icke tilläfventyrs bland de gamla säckarne, som skulle vara tullfria, också insmugglades nya, som icke skulle vara det. Detta lockade till tullunderslef.

Den var vidare sanitärt farlig, ty ingen visste hvarifrån de gamla säckarne kommo och hvilka smittämnen de kunde medföra, smittämnen som naturligtvis voro dubbelt farliga, då säckarne i allmänhet användes till emballage för mjöl, det vill säga födoämnen.

Motionen vann emellertid, huru tänkvärda skälen för densamma än måste synas en hvar opartiskt och sakkunnigt resonnerande person vara, icke vare sig utskottets eller Riksdagens bifall.

Den föll på grund af utskottets, det tillåter jag mig säga, icke allt

för grundliga utredning, som dessutom upptog då för tiden måhända talande skäl hvilka nu ej mera finnas på grund af sedan dess införda nya tullsatser till skydd för en industri, som då kunde hafva men icke nu längre kan hafva men af tullen å begagnade säckar. Den föll i Andra Kammaren utan debatt, i Första efter endast ett kort meningsutbyte mellan motionären och utskottets ordförande, som dock såsom ett af de förnämsta skälen för utskottets afstyrkande utlåtande anförde just ett af dem, som nu genom under mellantiden vunna ändringar i tulltaxan fallit bort.

De skäl som såväl af utskottet som af utskottets ordförande anfördes mot motionen voro nemligen endast dessa:

1) att då uppgifterna öfver tillväxten af importen af begagnade säckar blott sträckte sig öfver två år, kunde man ej draga några verkliga slutsatser deraf, ty det kunde ju hända, att den blott varit tillfällig,

2) att importsiffrorna icke voro tillförlitliga, då bland de i dem angifna säckarne äfven kunde ingå sådana, som voro returnerad emballage,

3) att de sanitära vådorna icke borde kunna vara så stora, ett antagande inom parentes sagdt, för hvilket utskottet icke förebragt ens försök till ett bevis,

4) slutligen, att det var ett faktum, att tullen skulle blifva till men för en annan inhemsk industri, superfosfattillverkningen.

Redan 1895 skulle nog motskäl mot dessa af utskottet och dess ordförande anförda skäl för afslag ha kunnat förebringas, och ett kraftigt sådant anfördes också af motionären i Första Kammaren, herr Ekdahl, då han under debatten erinrade om ett kort förut under sammanträdet faldt yttrande af herr Cavalli, att man bör skydda en industri *innan det är för sent att göra det*.

Men man ville som sagdt då icke höra på det örat.

Nu ha emellertid skäl kommit till, som än ytterligare göra de mot motionen anförda invändningarna fullständigt ohållbara. Derjemte ha också nya skäl, än starkare än de 1895 befintliga, framträdt, som göra det till rent af ett lifsvilkor för juteindustriens bestånd här i landet, att såväl tullfriheten för begagnade säckar som tullrestitutionen för emballage till utrikes ort upphäfves.

Jag tillåter mig här att till en början anförda de skäl som nu finnas till vederläggning af de 1895 mot motionen i utskottsmotiveringen liksom under debatten i Första Kammaren gjorda invändningarna.

Dessa äro: mot

Första skälet: att statistiska siffror öfver importen af begagnade

säckar nu finnas icke endast för två år utan för sex, och de tala alla samma språk som de 1895 anförda, hvilkas beviskraft då af utskottet betviflades.

Införselvärdet af brukade säckar har utgjort:

1892	120,963	kronor.
1893	263,642	»
1894	134,910	»
1895	174,589	»
1896	231,119	»
1897	199,627	»

Uppgifter för 1898 föreligga ej än i samladt skick, och kunna ej af mig annat än approximativt föreläggas utskottet.

Redan nu kan dock genom uppgifter från tullkamrarne i Stockholm, Kalmar, Limhamn, Lomma, Malmö, Gefle, Norrköping, Helsingborg, Halmstad och Göteborg, som gifva ett importresultat af 226,082 kronor 35 öre, bevisas, det importen under 1898 var större än 1897; och all sannolikhet förefinnes för att den var större än något föregående år.

Huru den kommer att gestalta sig innevarande år, derom får man en föreställning, då man hör, att en enda fabrik blott, Helsingborgs superfosfatfabrik, med Cohn i Hamburg afslutat kontrakt om en leverans af 1,000,000 begagnade utländska säckar, d. v. s. att efter ett bestämdt pris af 30 öre per säck importvärdet för 1899 endast genom denna beställning kommer att uppgå till 300,000 kronor, således öfverstiga importen under något föregående år.

Detta torde vara siffror, som, värtaligare än ord kunna göra det, vederlägga misstankarne, att stegringen i import af begagnade säckar från 1892 till 1893 endast var tillfällig.

Andra skälet: att de begagnade säckar, som införas, äro i handelsändamål införda säckar och alltså icke returemballage. Hur säckar skulle kunna i retur återkomma till Sverige är ock svårt att förstå, när ytterst få, ja, man skulle väl kunna säga inga svenska produkter exporteras emballerade i säckar. De enda svenska varor, som exporteras i säckar och i fråga om hvilka en reimport af dylika skulle kunna komma i fråga, äro finare bly och sillguano, hvilken export numera i det närmaste upphört, samt hafre.

Men hafreexportörerna reimportera ej, efter hvad de största exporthusen förklarar, säckar i någon nämnvärd qvantitet.

Tredje skälet: att det var framfördt utan att några bevis därför anförts. På hur lösa grunder det antagande det innebar var fotadt bevisas bäst af den mikroskopiska undersökning, hvars resultat här nedan anföras och som ådagalägga i hur hög grad befogade farhågorna voro för att de gamla säckarna skulle kunna medföra eller vara lämpliga för utveckling af smittämnen, helt naturligt för resten, då ju dessa säckar i allmänhet komma från Indiens och Sydamerikas så ofta af epidemier hemsökta hamnar.

Från Svenska Juteväfveriaktiebolaget i Södertelje inlemnades på nyåret till handelskemisten, ingenjör Landin, fyra begagnade utländska säckar för mikroskopisk undersökning, hvilket resulterade på sätt som af nedanstående intyg framgår.

Afskrift:

Från Svenska Juteväfveri Aktiebolaget i Södertelje hafva inlemnats fyra stycken säckar märkta:

N:o 1. »Grossby Roller Milling Company Grossby's A. A. A. Patent Process Topska Kan U. S. A. Bemis Bro Bag C:o St. Louis U. S. A. For Drawback 319.»

N:o 2. »For Drawback Washburn Crossby C:o 280 Lbs Washburns N:o 1 Minneapolis Minn. U. S. A. 253 T. B. D. 253.»

N:o 3. »For Drawback Columbia Mill C:o 280 Lbs Columbia Roller Process Patent Minneapolis Minn. U. S. A.»

N:o 4. »John Ure Son 280 Regent First Minnesota Patent.»

och begärdes, att de i säckarna befintliga resterna skulle undersökas med hänsyn till sammansättning, särskildt i afseende på i sanitärt eller hygieniskt hänseende skadliga beståndsdelar.

Vid företagen kemisk och mikroskopisk analys befans det nämnda innehållet utgöras af mjölbeståndsdelar jemte fragment af växtfibrer (från säckarne) samt såväl oorganiska som organiska dam- och smutsartade beståndsdelar. Halten oorganiska ämnen utgjorde 11,93 proc. Dessutom förefans en stor mängd dels döda, dels lefvande individer af mjölöret (*Acarus Siro*). Då säckarnes innehåll bildar en särdeles gynsam jordmån för bakterier, böra de ej utan grundlig desinfektion och sterilisering få användas för förvaring af näringsmedel.

Stockholm den 16 januari 1899.

Kemiskt Tekniska Byrån.

John Landin,

Handelskemist i Stockholm.

Anmäl. N:o 28,073.

Analys: N:o 105,528—31.

Rätt afskrifvet intyga:

Gösta Lundberg.

M. Skånberg.

Undersökning af ytterligare ett parti på 400 säckar, af hvilka generalprof uttagits, pågår, och resultatet deraf skall framläggas före frågans behandling. Slutligen ber jag i samband härmed få påpeka, att Sverige är det enda land i Europa, der marknad för dylik handel med begagnade säckar finnes.

4:de skälet: att detta skäl har fallit bort sedan superfosfatindustrien fått den tull af 25 öre per 100 kilo, som mer än väl motväger den blott till bråkdelen af en procent uppgående tillökning i utgifter, som den kan komma att få vidkännas genom en tullsats på begagnade säckar.

Alla de skäl, som 1895 med mer eller mindre fog kunde anföras mot motionen, äro sålunda vederlagda eller ha fallit bort.

Derjemte ha, som sagdt, tillkommit än mera tungt vägande skäl, än som då kunde anföras för densamma.

Det första och starkaste af dessa, och som framför allt påkallar ett borttagande af bestämmelsen om tullrestitution vid export sjöledes från stapelstad, är den nya konkurrens, som hotar juteindustrien i vårt land icke endast från Tyskland eller England som förr, utan från Indien genom direkt import från Calcutta, en import, som med de himmelsvidt skilda förhållanden på arbetsmarknaden, som finnas här och der, gör hela vår juteindustri till en omöjlighet, om den ej får åtnjuta skydd till alla sina grenar.

Man ser ock, att alla andra nationer, som följa ett skyddsvänligt system, när de skydda sin juteindustri, skydda den icke endast delvis, utan till fullo.

Denna Calcutta-industri, som förnämligast här konkurrerar i tillverkning af lätta Hessians, afsedda som emballage för trämasseindustrien, har redan dödat den i fråga om både kapital och arbetsskicklighet vår öfverlägsna skottiska tillverkningen af dessa väfnadsslag. Detta visas bland annat af tvenne utdrag ur Review of the Trade, det ena för 1894, der den mördande konkurrensen förbådas, det andra af 1898, der det sorgliga resultatet af densamma framlägges.

Utdragen lyda:

Bih. till Riksd. Prot. 1899. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 28 Häft.

»Review of the Trade for 1894.

Är efter år blir konkurrensen af i Calcutta tillverkade väfnader skarpare, och det ser, hvad vanliga 40 in. Hessians och plain Sacking angår, ut, som om Dundee skulle fördrivas från några af sina förnämsta marknader genom importen af indisk väf. Det låga värdet, hvartill rupien numera sjunkit, gifver otvifvelaktigt Calcutta-fabrikanten en mycket betydande fördel, då den sätter honom i stånd att producera sin vara billigare än vi kunna, så att Dundee måste egna större uppmärksamhet åt andra väfbredder och åt finare kvaliteter af Hessians samt införa nya fabrikat, som kunna framställas af jute, af hvilka många tillverkas i Belgien och Tyskland och säljas i vårt land.

Review of the Trade for 1898.

Det, som hufvudsakligen inverkar så hämmande på vår marknad, är den svåra konkurrens vi hafva att utstå från de indiska fabrikernas sida. Hvad vanliga 40 in. Hessians (trämasseväf) och Sackings angår, äro vi numera faktiskt undanträngda, enär vi aldrig kunna stå ut med att acceptera de löjligt låga priser, som Calcutta-husen sälja till — pris, som icke äro satta med hänsyn till hvad väfven kostar fabrikanten, och ännu mindre till aktieegarnes intressen. Detta otillfredsställande marknadstillstånd tvingade åtskilliga smärre firmor, såsom W. Cleghorn & Sons, M'Kechnie & Matthew, A. A. Miln & C:o, att inställa sina betalningar, medan andra föredrogo att stänga sina fabriker hellre än att fortsätta tillverkningen med förlust.

Att resultatet måste blifva detta, är också klart för en hvar, som känner till förhållanden, under hvilka fabrikanterna i Calcutta arbeta, förhållanden der allt, pris på råvaror, betalningen i rupier, arbetslöner så låga, att man här ej har en aning om dem, uppgående blott till en bråkdel af normal europeisk arbetslön, samt kolpris, som äfven blott uppgå till föga mer än en tredjedel af våra, samverkar till danandet af förhållanden, som göra den europeiska konkurrensen omöjlig.

En slående bild af dessa gynsamma förhållanden, under hvilka jute-industrien i Calcutta arbetar, lemnas i en artikel i »The Calcutta Jute Mills», ur hvilken jag tillåter mig anföra följande:

Juten kommer från »the ryots» i de infödda köpmännens händer, hvilka hafva magasiner vid alla de olika marknadsplatserna uppåt landet. Nya sådana tillkomma för hvarje år. Köpen uppåt landet regleras alltid i

klingande mynt. The ryot förstår sig icke på andra slags penningar än silfverrupien; han tager ej ens emot statens sedlar. Rupierna sändas från Calcutta i lådor med jernväg under tillsyn af pålitliga biträden. En stor del af juteskörden kommer till Calcutta i pråmskutor, ehuru väl jernvägen och de stora flodbåtarna äfven förmedla en stor del af samfärdseln.

Årligen sändes mer och mer af juten ned i »cutcha», handpressade balar om c:a 3¹/₂ maunds stycket, i stället för i lösa bundtar. Detta besparar frakt, och balarne äro lämpligare för stufning. Den för export afsedda juten skickas till pressningshusen, der de officiella packarena hafva särskilda lagerrum för sortering af de olika kvalitéerna. Sortering, pressning och utförsel af juten kostar cirka Rs. 3 per bal om 400 lbs eller 18 shilling 3 pence per ton. Största delen af dessa afgifter inbesparas af fabrikena på platsen.

Fabrikena i Calcutta förtjena otvifvelaktigt på att få juten levererad i dess naturliga tillstånd i stället för, såsom Dundee-fabrikena, i balar liknande solida träblock. För öfrigt förtjena de på alla sätt. Ett ton jute kan i Dundee icke förarbetas till Hessians under en genomsnittskostnad af £ 11, 10. — medan samma kostnad i Calcutta är Rs. 110 eller £ 5, 19, 2. Ensamt lönerna, inklusive tjänstemännens, uppgå i Dundee till £ 6. 5. — per ton, i Calcutta till £ 2. 19. 7. Det är af vigt för Dundee, som icke är annat än en enda stor jutefabrik, att taga dessa siffror i betraktande, ty de äro faktiska och böra noga skärskådas. Sacking kostar Rs. 65 eller £ 3. 10. 5 per ton att tillverka, hvilken kostnad gäller för färdiga säckar, packade och levererade f. v. b. exportfartyget Calcutta. Dundee behöfver nästan dubbla denna summa för samma ändamål. Jag fick häromdagen se en aflöningsbok vid en fabrik, som gjorde hälften Hessians och hälften tyngre väfnader, och resultatet visade i genomsnitt Rs. 36 eller £ 1. 19. — per ton. Detta var dock under de långa dagarne, och en stor del af de tyngre väfnaderna var till ullbalar, hvilket nedsatte genomsnittskostnaden ansenligt. Fabrikena i Calcutta hafva vidare en riklig tillförsel af inhemska kol från Ranee-gunge-distriktet på omkring 3 timmars afstånd per jernväg. Kolen kosta cirka 4¹/₂ annas per maund levererade vid ångpannorna, hvilket gör 8 shillings 4 pence per ton (kol kostade i fjol i Stockholm cirka 20 kronor per ton). Leverantören förbinder sig dertill att hålla ett godt förråd till hands, och dag för dag väger hans folk upp fabriakens behof. Vid mer än en fabrik är kol-leverantören nöjd med att göra upp sin månadsräkning å kol efter mängden af tillverkade säckar. I de här

afsedda fallen tog han betaldt efter 12 $\frac{1}{2}$ cwts kol för hvarje ton förfärdigade säckar. Denna basis fastslogs naturligtvis genom anställda försök och besparade mannen allt besvär med vägning och att hålla folk för sådant ändamål.

Jag måste tillstå, att mitt besök i Calcutta öppnat mina ögon, och ingen som känner till något om juteindustrien kan bese fabrikerna här utan att komma till den slutsatsen, att Dundee's ställning i fråga om vanliga Hessians och Sackings är allvarligt hotad.»

Denna artikelförfattarens spådom har, hvad Dundee angår, som visadt är, redan gått i uppfyllelse. Kunna vi då hoppas, att vår unga och relativt svaga industri, om den ej skyddas på den punkt, der konkurrensen hotar, skall undgå att dela den gamla och starka industriens öde? För visso ej. Calcuttaindustrien går upp år från år. Antalet väfstolar i Calcuttas jutefabriker 1894 voro 9,330 och spindlar 185,566. De voro i juli 1897 respektive 13,465 och 276,712, mot hvilka vi i våra jutefabriker ha att sätta cirka 460 väfstolar och 6,900 spindlar.

Att faran är öfverhängande visar sig bäst af den stora import här redan finnes af Calcutta Hessians.

Hur stor siffran därför i fjol var, är ej ännu veterligt, men siffror äro under insamling från de tullplatser, der dylik import eger rum, som skola vara färdiga att framlägga före ärendets behandling. Mot de mörka utsigter för vår juteindustri, jag här uppdragit, skulle kunna anföras, dels att ju resultatet af dess verksamhet hittills ej visat att fara är för handen, dels att, om den ej kan uthärda konkurrensen med utlandet i fråga om de oskyddade sorterna, den ju kan koncentrera sin tillverkning på de skyddade.

Mot detta senare vill jag svara, att fabrikerna äro anlagda hufvudsakligen med hänsyn till tillverkningen af dessa ännu oskyddade slag, så att de ej kunna basera sin tillverkning på andra slag utan att skaffa sig nya maskiner och sålunda ge till spillo hela det stora kapital, uppgående till millioner, som är nedlagdt i de gamla. Emot det förra vill jag svara med herr Cavallis i början af motionen anförda ord: *Man skall skydda den industri, som finnes, innan det blir för sent.* Det är ej ännu för sent att skydda vår svenska juteindustri, men det kan snart vara det, ja, är det med visshet, om man ej hejdar den börjande asiatiska konkurrensen.

Jutefabrikerna ha hittills i regeln gått bra. För en af dem, den yngsta, är dock redan ställningen sådan, att tal varit om dess nedläggande,

och för de andra är 1898 års bokslut, der man bör få se spåren af den asiatiska konkurrensen, ej kändt.

Till de ofvan anförda svårigheterna kommer dessutom ytterligare en. Genom mellanrikslagens upphäfvande är den norska marknaden stängd för jutefabrikerna. De byggdes, då den ännu var gällande, för att tillfredsställa en marknad, som omfattade *hela* den skandinaviska halfön. De ha därför, sedan marknaden begränsats till Sverige ensamt, dubbelt svårt att bära den ytterligare kringskärning af deras afverkning, som dels importen af begagnande säckar, dels den under de senaste åren tillkomna konkurrensen i fråga om trämasse-emballage från Calcutta innebär.

Af allt detta framgår, att skydd för säckar samt upphäfvande af emballagerestitutionen är oundgängligt nödvändigt, om en juteindustri skall kunna fortfara att existera här.

Man får då göra sig den frågan, som Riksdagen genom behandling af motionen skall ge svar på:

Är denna industri af den art, att den förtjenar skyddas, eller kan man utan vidare lemna den åt dess öde? Ja, hvad säga herrarne? Här blott en sammanfattning af fakta.

För denna industris fortvaro tala:

Det i densamma nedlagda stora, till allra största delen svenska kapital, som, om den lemnas åt sitt öde, är bortkastadt. Detta kapital uppgår, ej blott anläggnings- utan äfven rörelsekapital medräknadt, till emellan 5 och 6 millioner kronor. Det måste nemligen beräknas för fabriken i Södertelje till 1,500,000, vid Oscarström till 2,350,000, i Jonsered till 1,000,000 och i Helsingborg till 600,000.

Derför tala vidare antalet arbetare och arbeterskor, som denna industri ger ett rikligt och godt bröd.

De fyra fabriken sysselsätta sammanlagdt ett antal arbetare, som, familjerna inberäknade, uppgå till drygt 5,000 personer. Arbetarne betalas alla på ett sätt, som ger dem i förhållande till deras arbetsprestationer ett i jämförelse med aflöningen i andra yrken godt uppehälle, de äldre, skickliga arbetarne med 3 à 4 kronor, de unga arbetarne med 2 à 3,20, de unga arbeterskorna med 1,60 à 2,10 per dag.

Kan det vara klokt och välbetänkt, ja, ens försvarligt, att dels för att gynna en import af begagnade säckar, som, efter hvad jag visat, kan vara, ja är helsovändig, och som nu ej längre måste tolereras af hänsyn till en industri, som saknar förmåga bära dess upphörande,

dels för att lemna fältet här öppet för konkurrensen från en industri, som baserats på en mot den europeiska uppfattningen af arbetarens ställning och lifsbehof stridande asiatisk slaftjenst, en konkurrens, som endast kommer till godo trämasseindustrien, hvilken utan ett spår af risk eller olägenhet kan bära dess utestängande, enär prisskilnaden mellan Calcutta-emballage och skyddadt svenskt emballage har försvinnande liten betydelse,

kan det, säger jag, af dessa hänsyn vara klokt och välbetänkt, ja ens försvarligt att riskera den juteindustri, i hvilken millioner af svenskt kapital äro begagnade och af hvilken tusentals svenska arbetare ha sitt bröd?

För visso nej.

Men inser och erkänner man detta, då måste man äfven bevilja juteindustrien det skydd, den nu för andra gången begär.

I förhoppning att Riksdagen godkänner motiveringen för att de skäl, som möjligen förr kunnat tala mot tullen, nu fallit bort, och behjertar de skäl, som tala för motionen, har jag äran att med värdsam begäran om remiss af min motion till bevillningsutskottet hemställa:

att rubriken »säckar, tydligen brukade och slitna — fria» måtte utgå ur tulltaxan, och att dylika säckar må underkastas samma tullsats, som gäller för nya;
samt att § 9 moment 2 af de vid gällande tulltaxa fogade underrättelser om »hvad vid taxans tillämpning iakttagas bör» äfvenledes måtte utgå.

Stockholm den 28 januari 1899.

J. E. Bekmer.
